

Свободна мисъл

СОФИЯ
АВГУСТ
2005 Г.
БР. 8 (179)
ГОД. XV
ЦЕНА 0,40 ЛВ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Суходол, 7 юли 2005: държавата срещу хората

Насилието като безсилие

„На 8 юли в 3 часа през нощта мирно протестиращите бяха смазани с полицейска сила.

След като се разнесе новината, че полицията ще атакува позициите, много граждани направиха опит да достигнат мястото на протеста. Нашата група успя да се присъедини преди, да бъде наложена пълна блокада на подстъпите към сметището.

В 3 часа деца, жени, старци и младежи бяхме нападнати от стотици полицаи. Тежко въоръжени в пълна бойна екипировка – шлемове, палки, щитове – полиция, жандармерия и специални части. Първите редици бяха буквално премазани и удряни, издръпвани и стъпквани. Имаше и деца сред тях, както и много жени. Насилието беше явно и безогледно и в никакъв случай не следваше правилата – никой не беше предупреден, че нарушава обществения ред, следва да се отдръпне и т. н. Не бяхме предупредени за административната и друга отговорност, която носим. Не бяхме заплашени със съставяне на констативни протоколи и издаване на наказателни постановления.

Просто бяхме сгазени и разхвърляни от двете страни на пътя.“

Това бяха първите думи на активистите след полицейската атака на 8 юли. Младежи от София, сред които еколози, анархисти и дори националисти, забележете, се изправиха срещу държавата на една тенниска разстояние. Държавата се скри зад щитовете, палките и каските на заптиета, събрали от десетки коначи.

Анархисти и жители на Суходол солидарно пред полицията

След тази акция естествено въпросите за смрадта, заразите, преливащите от боклуци контейнери и общински съвети, пещите и карциногените останаха на заден план. Всеки дебат, който приключва с по-

лицейски ботуш, се оказва излишен. Дебатът трябва да започне от ботуша. Тази система не е от вчера, макар да се е изменила през вековете и годините. Правилото за експлоатацията на група хора, съсловие,

класа, природна среда или каквато и да е било друго, носещо печалба се потвърди. В случая със Суходол става въпрос за използването на жизнено пространство на една малка човешка общност. Плаща ли

държавата на хората, че трови въздуха им и разсипва здравето им? Точно обратното – суходолци също са задължени да плащат такса смет. Логично беше да се стигне до сблъсъците в Суходол – възпротиви се или дишай отрова... и мри.

Друго потвърдено правило – елитът настройва или поне се опитва да настрои всички останали срещу достигналата до криза експлоатирана група от хора. Суходолци бяха представени като „тъпите упорити селяни“, заради които ще пламне епидемия в едномилionenна София.

„Класика“ бяха и купешките медии: заглавия „Боклуците си отиват“ и снимка на протестиращите (намек - протестиращите са боклуци и ги разкарахме), „Освободиха София от боклука“ (суходолци са окупирани столицата, а не полицията Суходол) и все в този дух. А на първа страница на в-к „Труд“ от 9 юли 2005 Анна Заркова екзалтирано възкликва „Аплодисменти за полицията“ и описва на какво са били подложени нашите герои полицаи – горките, едва ли някога са си представяли, че ще бъдат... така обиждани!?

Поредното потвърждение на нашите теории не ни радва. То ни плаши, защото ако тъй печелим споровете, един ден просто ще изгубим Земята.

Моделът работи добре по пътя към пълното самоунищожение. Правилата са потвърдени, терористите от общината спят спокойно, с добре свършена работа, макар и не толкова показно като събратята им в Лондон. •

Липсващата ни революция

Интервю с Георги Константинов за резултатите от парламентарните избори 2005

Свободна Мисъл: Какво мислиш за резултатите от изборите на 25 юни?

Георги Константинов: Резултати за кого? „Избранниците на народа“ при всички случаи са печеливши, независимо от цвета и процентите. Това признаха и „лидерите“ на седемте влезли в парламента партии и коалиции – в нощта след изборите всички заявиха, че са спечелили. Ако става дума за „инвеститорите“, за тях изборите са едно от най-доходните предприятия. Те са „вложили“ в тях няколко десет-

ки или стотици милиона лева и трябва да спечелят десетократно или дори стократно повече от „инвестициите“ си. Никой журналист обаче не смее да попита „от кого“ и „откъде“. Тези въпроси са табу.

Другояче стоят нещата при масовия избирател – работникът в промишлеността, търговията или услугите. Както и пенсионерите, безработните или селяните, доколкото все още ги има като социална категория. Те гарантирано са изгубили, независимо от това дали

са пуснали бюлетина или не. **СМ:** Защо твърдиш, че той губи във всички случаи и наистина ли счита, че бойкотът няма значение?

ГК: В сферата на печалбите и загубите действа закон, подобен на този на Лавоазие. Там нищо не се създава, нито се губи. Само се преразпределя и трансформира. Загубите за едни се превръщат в печалби на друг и обратно. Ако „избранниците“ и „инвеститорите“ печелят, то техните печалби са равни на загубите на „губещия електорат“. Няма откъде

другаде да дойдат, тъй като и тук, както в природата, от нищо нещо не се създава.

Проблемът с бойкота е многостранен, но накратко: нито гласувалите, нито бойкотиращите имат влияние върху решаването на собствените им проблеми. Това би трябвало да е ясно след резултатите от десетината проведени избори през изтеклите 15 години от „демократичната“ подмяна на властта през 1989. За да се убедим в безпомощността на участието или бойкота, е дос-

татъчно да си отговорим на няколко въпроса:

1. Смениха се шест парламента и дузина правителства. С какво се промени положението на „електората“, който не „инвестира“ в изборите?
2. Избраните „избранници на народа“ решиха ли някои от неговите проблеми, освен тези на мафиотите, своите, на роднините и приятелите си?
3. Не е ли вероятността да ги „изберат“ право пропорционална на парите, вложени за мани-

• Хауърд Зин:

АНАРХИЗЪМ И ОБРАЗОВАНИЕ

продължение от миналия брой на лекцията на американския историк, издадена в компактдиска *Heroes and Martyrs (Герои и мъченици)*, 2000.

Ема Голдман

Ще ви прочета нещо от вестниците от онези дни. В Трентън, Ню Джърси, 3000 момичета от фабриката за пури стачкуват, защото искат един час обедна почивка. Те са работели по 14 часа на ден и решили, че им се полага не половин час обедна почивка, а един час. Казвам момичета, защото са били такива, много млади. Та тези 3000 момичета нападат фабриката, изпочупват прозорците с камъни и тояги, защото искат цял час почивка. Води ги едно 16-годишно момиче на име Сали Кар. Друго заглавие от онези дни: „Милионери живеят в страх и напрежение“. Става въпрос за Джей Гулд⁴. Как да ви опиша Джей Гулд? Вземете най-големите мошеници на Уол Стрийт днес, съберете ги в едно и ще получите Джей Гулд. Такова е времето тогава – време на стачки, като се започне от големите железопътни стачки през 1877 и се стигне до едно друго събитие през 1886 в Чикаго – аферата Хеймаркет.

Пряко действие

В историята ни има такива събития, могъщи сътресения, които дават отражение върху съзнанието на младите хора. Такава бяха екзекуцията на Сако и Ванцети, екзекуцията на семейство Розенберг, а екзекуцията на четиримата анархисти водачи от Хеймаркет повлиява така на съзнанието на Ема Голдман. В автобиографията си тя пише как идвали гости в дома на баща ѝ, с когото и без друго си е имала достатъчно неприятности, и как са злорадствали за екзекуцията на тези „радикали“. Тогава тя взе-

ла една кана с вода и я плиснала в лицето на посетителя, за да му покаже какво мисли по въпроса. Да, тя твърдо е вярвала в прякото действие.

След това напуска дома си и заминава за Ню Йорк, където „се хваща“, както се казва, с една групичка радикали, анархисти, които се събирали в едно кафене на улица Сафък в центъра на Манхатан. Те всички били работници и се събирали там след работа да говорят за революцията и какво трябва да се прави. Обсъждали Маркс и Кропоткин, марксистите и анархистите и там тя се запознава с Александър Беркман, който е няколко години по-млад от нея, но иначе – пламенен анархист. Стават любовници и другари, приятели, събират се с други свои спътници в нещо като комуна. Един от тях е художник, с който Ема също има връзка по-късно... Нахвърлям ви тези неща, за да ви дам някаква представа за живота, който са живели. И Ема, и Александър вярват в свободата на човек да обича когото си пожелае, необременяван от законите на обществото, моногамията и други подобни.

През 1892 има стачка в Хоумстед, Пенсилвания, в металургичния завод на Ендрю Карнеги. Тогава Хенри Клей Фрик, който е шеф на Карнеги Корпорейшън, вика на помощ детективската агенция Пинкертън, за да разгони стачката. Пинкертънците нападат стачниците и в избухналата престрелка убиват някои от тях. Тогава Александър Беркман и Ема Голдман се събират в Устър, заедно с други свои приятели, в тяхното магазинче за сладолед.

Анархистите винаги намират начин да изкарат пари. Не много пари, но достатъчно. Достатъчно, за да издават списание. Достатъчно, за да се спасят от фабриката и прочее. Това магазинче за сладолед в Устър било едно от техните такива начинания. Те се събират там, научили за станалото в Хоумстед, Пенсилвания и решават, че трябва да направят нещо, както го правят в Европа. Там убиват царе, началници на полицията и други символи на тираничните режими. Та те решават, че трябва да правят същото и в Щатите, а именно – да убият Хенри Клей Фрик. Не забравяйте, те са по на 20-21 години. Беркман се заема със задачата, купуват му костюм, пистолет, билет за влака до Питсбърг, той отива там и влиза в канцеларията на Хенри Клей Фрик...

Беркман е много добър анархист, но много лош атентатор. Стреля, не улучва, удрят го, той пада в несвяст, съдят го и го осъждат на 22 години затвор за опит за убийство. Хора, заловени при опит за убийство, не получават такива високи присъди. Така е било тогава и днес е така. Обаче анархисти и изобщо политическите престъпници получават присъди от два до три пъти по-високи от другите хора, извършили същите престъпления. Така работи системата.

Беркман лежи 14 години в затвора. През това време Голдман говори на събрания, организира, води стачки.

През 1893 страната се намира в икономическа криза. Огромен брой хора са без работа. Тогава Ема говори пред голямо събрание на площад Юниън и подканва хората, които нямат какво да хранят децата си, просто да влизат в магазините и да взимат. Още един вид пряко действие. Това е част от анархистката философия – ако хората гладуват, няма какво да пишеш писма до депутатите да гласуват закони, та един ден хо-

рата да имат достатъчно храна. Самата идея на прякото действие е, че щом на хората не им стига храната, те си я взимат – законно или незаконно. Трябва да намираш средства да даваш на хората незабавно и пряко онова, от което имат нужда. Не може деца да гладуват, докато чакат избора на следващия президент. Това е философията. И за това я арестуват и тя лежи една година в затвора. В затвора се запознава с една санитарка, която я учи на някои неща и след като излиза, тя изкарва акушерски курсове и заминава за Европа.

В Европа се среща с видните анархисти – с Кропоткин, вече достопочтен старейшина на анархизма, с Малатеста – италианският анархист, с Луиз Мишел – героинята на Парижката комуна от 1871. Животът ѝ е пълен със срещи със забележителни хора, които ѝ повлияват, но и неизменно биват повлиявани от нея.

Не в главата на Чолгош

Завръща се в Съединените щати и започва да говори за противозачатъчните средства – нещо много опасно. Полицията я следва навсякъде, арестуват я постоянно. Веднъж обаче не успяват да я арестуват след една нейна реч пред еврейски жени в Лоуър Йист Сайд в Ню Йорк. Полицията, изпратен да я арестува, пише в своя доклад, че нямал достатъчно доказателства да я арестува, защото тя им говорела на идиш. Явно се досещате, че тогава е нямало много евреи в полицията.

През 1901 става много известна. Това е годината, в която президентът Маккинли е убит от човек на име Уилям Чолгош. Не знам как да ви го опиша – той е бил по-скоро маргинален човек, както мнозина от хората, които извършват атентати. Ходил е от време на време на анархистки събрания и в някои от разпитите споменава името

на Ема Голдман. Веднага правят хайка за Ема Голдман – ето кой стои зад атентата! Тя се укрива, но накрая я залавят. Не я държат дълго, тъй като срещу нея няма абсолютно никакви улики. Не че това е спирало някога полицията, но понякога става и тя е освободена. Чолгош е екзекутиран. Отрязват главата от трупа, за да я изследват, да видят какво е имало в мозъка му, че да го накара да убие Маккинли. Голдман казва, че би трябвало да изследват условията в американското общество, за да разберат какво го е накарало. Според нея условията в американското общество по това време са толкова тежки, че биха могли да накарат всеки да стане атентатор. Тя говори така, без да смята обаче, че Чолгош е постъпил правилно. Въпреки че е била въввлечена в опита за убийство на Хенри Клей Фрик, тя не смята, че атентатите са подходяща тактика за революцията. И въпреки всичко се противопоставя на много от своите съдейници анархисти, които светкавично се разграничават от Чолгош, от този луд атентатор. И без това хората считат, видете ли, анархистите за луди бомбаджии, ние нямаме нищо общо с тоя! Тя казва не, аз съм против неговата постъпка, тя е глупава наистина, но аз не мога да се разгранича от него просто така – аз ще се опитам да покажа на хората какво го е накарало да го направи, на това ще наблегна.

Тя винаги е била такава. С независими мисъл и много пронациателен и емоционален подход към хората доведени до отчаяни постъпки, причините за които тя смята, че трябва да бъдат разбирани. •

Бележки:

⁴Джей Гулд (1836-1892) – американски финансист и борсов спекулатор. Заедно с Джеймс Фиск стои в дъното на борсовия срив през 1869, предизвикан от техните манипулации с цената на златото.

Ема Голдман и Александър Беркман

Георги Константинов:

ЛИПСВАЩАТА РЕВОЛЮЦИЯ

продължение от страница 1

пулация на „електората“ посредством медии, агитатори, слухове и дискредитиране на конкурентите? Трудно ли е да се види, че колкото по-дълго „китайската капка“ на политическата реклама бие по бедните глави на „електората“, толкова по-сигурно той оглупява и изразява „свободната си воля“ в тъмната стаячка и урната всеки път, когато го призоват да изпълни „гражданския си дълг“? За прякото въздействие на кебапчетата, пликите с по 5-10 лева, лотарийни билети и разиграване на томболи не говоря, но и те също не са безплатни.

4. При тези условия не е ли „нормално“ оня, който е „инвестирал“, да получи своите дивиденди от преразпределянето на печалбите? Занаятът на палача е смъртта, на гангстера – грабежа, на мошеника – измамата. Може ли да се очаква нещо повече от тези, за които властта е занаят?

5. Негласувалите, които просто не гласуват и край, макар че са половината от народа, не продължават ли и те да получават не повече от 1/10 от това което изработват? Остава им само моралното удовлетворение, че не са участвали в избора на поредните мошеници, гангстери и палачи. Защото техният жест няма и не може да има никакво нравствено влияние върху безнравствените и безсрамни типове, които се домогват до гласовете им.

„Избраниците“ са гъонсуратли, които не се страхуват от морализаторските хрочки нито на измамените, нито на прозрелите истината за вредата от изборите. За въздействие върху тях и „инвеститорите“ са необходими други средства.

СМ: Може ли да обясниш с две думи кои са средствата с които можем да им повлияем?

ГК: С две думи? Борба и натиск. Те и всички паразити трябва да бъдат заставени да се препитават с обществено полезен труд срещу възнаграждение равно на това на средния труженник. Както е било и по време на Парижката комуна. Алтернативата на това решение е обща „братска могила“.

СМ: Какво мислиш за появата на „Атака“? Може ли те да изкопаят тази могила?

ГК: „Атака“ е естествено продължение и продукт на създадената преди повече от 16 години „опозиция на Нейно Величество Номенклатурата“. Тя е третото поред превъплъщение на „опозиционност“ и има свои специфични характеристики и задачи. Затова мисля, че е пълна илюзия възлагането на подобни надежди. Всички, които го сторят, ще преживеят поредното си разочарование.

Подмяната на живковата диктатура със сегашната пазарна демокрация не беше извършена от никакви дисиденти, натиск на опозиционни сили или масови вълнения и още по-малко поради революционно навдигане на народа. Макар и принудително, по заповед от Москва и у нас, както и в останалите „соц.“ страни, промяната беше организирана и проведена под контрола

на Номенклатурата, както за удобство обозначават господствалата от 1944 до 1989 експлоататорска класа. Поради това тази класа остана да тежи като надгробен камък върху обществения живот. Гръбнакът на класа беше партийната, военнополойейска и административна бюрокрация.

Тази класа претърпя множество мутации, но въпреки това съхрани реалната власт във всички сфери на обществения живот: икономика, внос-износ, финанси, медии, култура, наука, дипломация, бюрокрация, специални служби и агентура, армия и полиция, политика и политически партии. Последното обстоятелство има най-пряко отношение към вашия въпрос за „Атака“.

СМ: Какво е то?

ГК: Победителите в студената война поставиха пред победената от тях Номенклатура няколко условия за „капитулацията“ ѝ. Сред тях беше приемането на „плюрализма“ в икономиката и политиката. С други думи въвеждането в икономиката на частния капитализъм, наричан благодивно „пазарно стопанство“, и интегрирането му световния пазар – процес, наречен глобализация. В политическата сфера те поискаха установяването на парламентарната фасадна демокрация. Това позволи на държавнокапиталистическата класа да се преобразува в буржоазия (първоначално червена, а после многоцветна или безцветна – това е без значение).

При това номенклатурата се нуждаеше от опозиция на „мирния преход“, която няма да ѝ търси сметка за стари и нови престъпления, при положение, че стане съучастник в новите, нито ще ѝ пречи да превърне държавната собственост в частна (индивидуална или груповая) срещу определен процент за „опозиционерите“.

Първото въплъщение на подобна опозиция се наричаше СДС. Когато „сините в атака“ изчерпаха възможностите си да мамят „електората“, на помощ в „мирния преход“ срещу прилично възнаграждение беше извикан г-н Кобургов. С парите и агентурата на Номенклатурата и с негова помощ беше създадено жълтото недоразумение НДСВ. През четиригодишния си мандат Кобургов гарантира абсолютно спокойствие и безнаказаност за мутиралата в буржоазна мафия Номенклатура и я улесни да спечели нови милиарди. Той получи своя процент от печалбата на мафиотите. Днес и Кобургов е изчерпан или полуизчерпан. Когато спре да ѝ върши работа като параван, той ще си замине за Мадрид. Междувременно господстващата класа започва превантивно създаване на необходимата „постсимеонова“ опозиция и тя се нарича „Атака“.

СМ: Няма ли тя да им пречи някак със своите екстремистки позиции?

ГК: Да не бъдем наивни. След като от политическата сцена слязат СДС и НДСВ, които са забавявали 16 или 20 години галерията с противопоставянето на „демократи“ и „комунисти“,

на „монархисти“ и „републиканци“, сега идва ред на театротро „фашисти“ срещу „антифашисти“. Затова освен театралните други изненади не може да има, тъй като финансирането, достъпът до медиите, изборът на клоуни и проститутки и тяхната издръжка са поверени на мафиотите на „националния капитал“, които са плащали и плащат на всички партии и коалиции в България, за да гарантират своето и на господарите си безметежно спокойствие.

СМ: Все пак защо беше необходима тази сложна пиеса на мутиралата номенклатура и каква е ролята на БСП в нея?

ГК: Ще започна с втората част на въпроса. БСП, която слугуваше половин век на Москва, бе принудена под напора на събитията да сваля антинатовската си маска и да заиграе по свирката на новите си господари от Вашингтон и Брюксел. Нейната роля трябваше да бъде поета от други артисти, за да се съхрани баланса в българския политически театър. Тогава господстващата класа повери на „Атака“ тази роля в Третото действие, предназначена за външни наблюдатели и за вътрешна консумация.

Но преди да говорим за ролята на „Атака“, мисля че е необходимо да уточним кои са нейните хора и кой я създаде. Преди 10.11.1989 Волен Сидеров е фотограф в окръжно управление на МВР Враца. Пак преди промяната е член на създаденото от Илия Минев Дружество за защита на правата на човека. Влиза в него заедно с Румен Воденичаров и други инфилтрирани от ДС агенти, с чиито мнозинство Илия е свален и хвърлен на боклука по „демократичен начин“, а дружеството е поставено под контрола на ДС, преди да стане „съсновенател на СДС“. След това Воденичаров става кандидат за вицепрезидент на БСП, дружеството е „замразено“, а Сидеров е „издигнат“ за главен редактор на в. „Демокрация“, орган на СДС. След като си свърши и там работата, господинът стана пресаташе на „Мултигруп“, привлечен от вицепрезидента ѝ Димитър Иванов-Гестапото – полковник и шеф на 6-ти отдел на VI-то управление на „бившата“ ДС. После Сидеров е изпратен в така наречения Български Демократичен Форум – БДФ на бившите легионери, които също бяха станали съставка на СДС. Когато със съвместните усилия на бившите офицери на ДС и членове на ръководствата на БСП и СДС на българската политическа сцена бе доведен Симеон Сакскобурготов, Сидеров поиска да влезе в листата на НДСВ, но това му бе отказано. За него беше отредена друга роля – днешната.

В създаването на „Атака“, чийто фюрер стана, той е подкрепян от структурите на Съюза „Защита“ – обединение на о.з. офицери от ДС и армията, както и от други подобни „патриотични“ националистически и дори националсоциалистически групировки. Расистките му и ксенофобски книжлета се отпечатват, рекламират и разпространяват в приличен тираж, за него работят множество „национал-болшевици“ от

различни кабелни телевизии, а самият той е сътрудник на в. „Нова Зора“, в чиято редакция всички са или офицери, или доносници на ДС. С подобен произход е и парламентарната му група от 21 депутати.

Анализът на електората му може би заслужава отделно интервю, нека само да напомним на по-младите читатели, че „Атака“ или „Der Angriff“ беше органът на миналата в историята нацистка партия на фюрера Адолф Хитлер.

СМ: И при такава „биография“ каква услуга може да окаже „Атака“ на „националния капитал“ и неговата основна партия БСП в епохата на тотално господство на транснационалния капитал? Едва ли техният „Стратегически център“ планира ходове като тези на Милошевич или Садам Хусейн?

ГК: Различните идеологии, особено в наше време, са само маски с които интересите на господарите трябва да бъдат направени по-приемливи за различните части на плембса.

Ще се опитам да обясня задачите, които се възлагат на „Атака“ и да прогнозирам нейното бъдеще. Ще започна с тези за пред външния свят, който и сега е „приоритетен“.

1. „Фашизоидната“ маска на „Атака“ трябва да помогне на „антифашистите“ от БСП да изглеждат като единствена сигурна бариера след сублимацията на СДС и НДСВ пред „настъпващия“ фашизъм, антиевропеизъм, антиамериканизъм и т. н. Тоест „Атака“ трябва да увеличи кредита на реформираната партия на бившата номенклатура пред новите ѝ господари от Запад. По този начин тя ще пледира за признание освен от „соц.“ интерна и от останалите „интернационали“.

2. В същото време хората на „Атака“ ще поемат изоставената от БСП роля на антиглобалисти, антиимпериалисти, антинатовци. И тъй като плащащите музиката и рекламата са едни и същи, в тази си роля те ще бъдат също толкова фалшиви, колкото и предишните артисти. Националсоциализмът или „обикновенният“ национализъм на Волен Сидеров и другарите му са просто жестикулации. От подобна рокада глобалната империя само печели. Защото вместо автентични противници те ще имат срещу себе си палачовци. Тоест предназначението на „Атака“ е да отведе породеното от „Новия ред“ недоволство и да го направи управляемо или още по-точно само словесно.

3. Продължаване на илюзиите на парламентарния кретенизъм и играта на демокрация и опозиционност, този път на „фашисти“ срещу „антифашисти“, и отвлечане на вниманието на „електората“ от собствените му и съществени проблеми.

4. Улесняване постигането на тъй желаните от новите милионери и тяхната „модерна лява партия“ „консенсус“ между всички досегашни „демократични и центристски сили“ в името на **!SIDEROW NO PASARAN!** Дали тая спасителна за мутиралата на номенклатурата шмекерия ще

мине отново зависи от проумяването на тънкостите на „политическата игра“ и пробуждането на народа и най-вече на младото поколение.

5. И накрая, малката задача от личен характер е „материането“ на Иван Костов, който се опитва да си играе някаква самостоятелна игра извън режисурата и утвърдения театрален състав. Той казва, че е за силна България в обединена Европа, срещу което му изваждат Волен Сидеров, който е за „още по-силна България във Европа“, още по-анти ДПС и по-анти НДСВ. При солидно финансирана PR кампания и добре изиграна партия от страна на Волен Сидеров, вероятността Иван Костов да бъде изхвърлен на боклука заедно с остатъците от досегашната „опозиционност“ нараства значително, още повече, че той вече беше един от лидерите на разпадащото се СДС.

Във вътрешната политика „Атака“ също няма да внесе никакви промени. При тежка криза, пораждаща революционно недоволство на обезправените, ролята ѝ на шпицкоманда може да бъде поета от всяка „националноотговорна“ банда или хунта. В такъв случай „народният любимец“ Бойко Борисов би се справил къде по-добре от рахитичния истерик Волен Сидеров.

СМ: А какво мислиш за превърнатия в ос на предизборните борби въпрос за присъединяването на България към Европейския съюз?

ГК: Споровете са около евентуалното закъснение на българското членство с една година. Това е смешно. Един съществен момент: влизането ни в ЕС се свързва с получаването на фондове за развитие на стойност 10 милиарда евро или 12 милиарда долара до 2013 г. Бившата ГДР имаше 17 милиона жители, два пъти повече от България, а там само за първите години от обединението се помпаха между 160 и 200 милиарда марки годишно. При спазване на пропорциите на нас са ни нужни 50 милиарда долара годишно, за да можем да достигнем развитите европейски страни след около 25-30 години. При милиард и половина, ако внесем германци и изнесем крадливите си политики и чиновници, това ще да стане след ... 250-300 години.

България е закъсняла с 13 века. И дори да не се връщаме толкова във времето, на нея ѝ липсват няколко революции от 19 век насам.

СМ: Рисувай доста песимистична и безнадеждна картина. Няма ли изход?

ГК: Предстоят ни тежки политически, икономически, социални, демографски и международни кризи. Това ще стовари върху народа още по-тежко хамлетовия въпрос: *да бъдем или не?* Положителният отговор все повече зависи от младите, от техния кураж, самоотверженост и воля да наваксат пропуснатите от миналите поколения социални революции и най-вече революцията срещу класата на днешните господари, която остана непокътаната през изтеклите 16 години и която продължава да затваря всички перспективи за народа. •

НОВИНИ

Сапатистите: нова стратегия

За първи път от около 8 години насам *Сапатистката армия за национално освобождение* (EZLN) обяви на 19 юни 2005 пълна бойна готовност („Обща червена тревога“) в цял Чиापас (Мексико). В началото не стана ясно дали това има нещо общо с раздвижването в редиците на мексиканската армия. Мексиканското правителство отговори, че положението в района е „напълно нормално“. Последния път, когато сапатистите обявиха „червена тревога“, беше през 1997, след което паравоенните мексикански части убиха 45 души в областта Актеал. От военното министерство в Мексико Сити и властите в Чиापас отказаха коментар за комуникето на EZLN.

В свое писмо от юни 2005 субкоманданте Маркос критикува левия кандидат за президент Андрес Мануел Лопес Обрадор, понастоящем кмет на Мексико Сити, сравнявайки го с Карлос Салинас де Гортари и го обявява за авторитарен. Според Маркос неговата партия PRD е на практика „Проект на центристките сили“, който трябва да интегрира Мексико в глобалния неолиберален пазар. Писмото съдържа много критики и към управляващата Партия на националното действие (PAN) и към Институционалната революционна партия (PRI). Въпреки че Партията на националното действие се опитва да се продаде като проект на центристките сили, тя продължава да се намира под контрола на крайнодесните. PRI е както и преди контролирана от мафията и участва на пазара на наркотици.

С обявената пълна бойна готовност влизат в сила множество предпазни мерки. В ня-

колко свои комуникета EZLN разяснява, че провежданата до момента реорганизация е приключила и предприетите мерки са „предпазни мерки“ срещу посегателства от страна на мексиканската армия. Понататък се съобщи, че започналите по-рано разисквания с автономните общини в Чиापас са приключили и е сформирана международна политическа инициатива. От 29 юни EZLN започна да публикува резултатите от проведените вътрешни консултации като серия от текстове под общото наименование „Шеста декларация от лакандонската джунгла“. Така стана ясно, че пълната бойна готовност, обявена на 19 юни, е била превантивна мярка, за да се обезпечи необходимата сигурност на консултацията. Новите политически действия са основани на сближаване със социалните движения (както в Мексико, така и навсякъде по

света), които споделят идеите и целите на сапатистите и се борят срещу поражението от неолибералната глобализация. „Може би, обединени с други социални прослойки, които страдат от същите неща, от които страдаме и ние, ще бъде да възможно да постигнем това, което искаме и заслужаваме“, се казва в декларацията.

EZLN обещаха да изпратят материали според възможностите си до всички хора и организации в Мексико и по света, които се борят срещу неолибералната глобализация. Подкрепата се изразява предимно в кафе и други изделия, които да помогнат на активистите да финансират своите борби. В Мексико Генералното командване на EZLN ще започне обиколка за неопределен период от време в търсене на съюзници в борбата срещу неолиберализма и за нова конституция, гарантираща дом, земя,

работа, храна, здравеопазване, образование, информация, култура, независимост, демокрация, справедливост, свобода и мир. Сапатистите заявиха също и намерението си за нова междуконтинентална среща в края на годината.

Преди обявяването на бойната готовност, други местни общности в Мексико, участващи в Националния конгрес на коренното население (CNI) в Юкатан, излязоха с Декларацията на Зирахуен, която разкрива намерението за повече координираност на местната борба чрез обединение на всички етнически групи, които са част от CNI в плана „Действителността-Тихуана“, създаден от EZLN през 2003. В едно от споразуменията на плана залага идеята за подпомагане на самоуправлението на цялата територия на Мексико според възгледите на всеки. •

Петър

Атентат срещу Ердоган

Атентатор-самоубиец се опита да взриви с бомба в столицата Анкара премиера на Турция Реджеп Ердоган и беше застрелян от полицаи съобщава „Си Ен Ен – Тюрк“.

Нападателят се е опитал да влезе в сградата на Министерството на правосъдието, но е бил спрял. При опита си да избяга е бил убит.

Убитият Еюд Баяз е правил два опита да ликвидира турския министър-председател. Първия на сватбата на сина на Ердоган през 2003 г. и по време на срещата на върха на НАТО в Истанбул.

• 02.07.2005

Италиански анархисти взривяват бомба в Барселона

Бомбена експлозия леко рани полицаи и уби служебното му куче в испанския град Барселона предаде агенция „Ройтерс“. Самоделното взривно устройство е било поставено в кафе-машина в Италианския културен институт в града. Отговорност за атентата е поела италианската анархистическа група „Ню глобал“.

• 13.07.2005

Журналисти откриха кокаин в Европейския парламент

Журналисти откриха кокаин в сградата на Европейския парламент в Страсбург, съобщава германското списание „Акте 05“. Следите от опиата са намерени в тоалетните кабинети на сградата.

От 46 проби взети от тоалетните 41 са реагирали положително на следи от кокаин. Следите от дрогата са намерени и в помещенията на различните фракции и евродепутати, в близост до пленарната зала.

• 16.07.2005

Сраженията в Джаму-и-Кашмир продължават

В индийския щат Джаму-и-Кашмир продължават тежките сражения между индийската армия и сикхски бунтовници предава агенция АПФ. Според говорител на индийските въоръжени сили има убити 17 сикхски партизани.

Въоръженият конфликт в Кашмир продължава от 1947 г. От тогава, той е и спорна зона между Индия и съседен Пакистан. Това е едно от най-бедните места на планетата. Ежегодно там измират хиляди хора от глад, болести, мизерия и сблъсъци между бунтовниците и армията.

• 16.07.2005

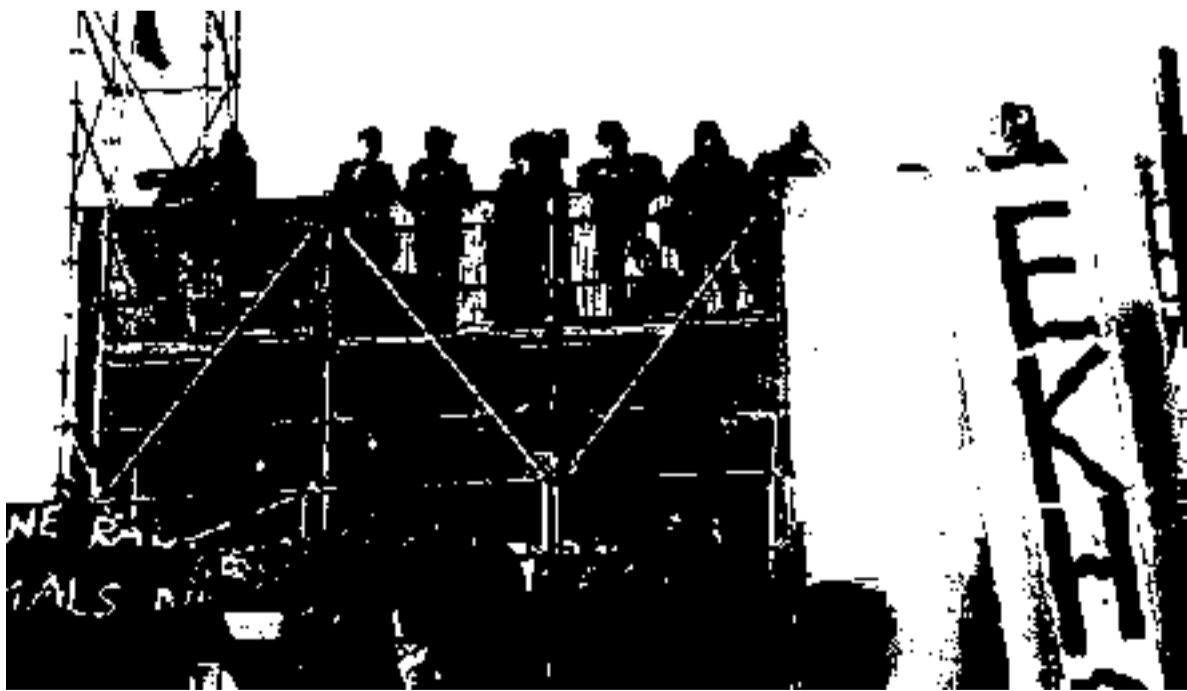
Единственият скуот в Австрия продаден от комунисти

Международна мобилизация против разрушаването на проекта ЕКН във Виена

ЕКН е един от малкото останали леви проекти във Виена и единственият скуот в цяла Австрия. Проектът започва съществуването си преди 15 години, когато местни анархисти и емигранти от турски произход се нанасят нелегално. През следващите години това място се превръща в самоорганизиран ъндърграунд културно-политически център. Звучи странно, но от скуот до скуот има разлика.

В ЕКН редовно гостуват групи от цял свят. Един от етажите е зает само от емигранти и бежанци, търсещи помощ и подслон. Турската политическа организация ATIGF също е част от проекта и до днес. През 2005 там се проведе Анархистки Конгрес – една от многото организирани в ЕКН антирасистки, антикапиталистически, международни срещи и акции.

Сградата, в която се случва всичко това, е доста голяма по размери и сравнително запазена. Тя е собственост на Комунистическата партия в Австрия до 30 юни 2005, когато договорът изтича. Същите тези комунисти, които преди

години гледаха положително на този проект, поради финансовата криза в партията решават да продадат цялата сграда за 60 000 евро. И то на кого? На един от най-известните в Австрия крайно десни, с една дума – фашист.

В момента във Виена тече непрестанна борба. За момен-

та полицията не е предприела драстични мерки, но е в готовност. Активистите се борят с всички сили да отменят решението и отказват да предадат сградата. В последните дни на месеца имаше неколкостранни опити на фашисти да влязат в сградата с помощта на полицията, за да огледат възмож-

ностите, които им предоставя новата покупка. В отговор активисти от цял свят съвместно организираха редица акции и протести в столицата на Австрия. Борбата за спасяването на ЕКН продължава.

Всеки готов да се бори за оставането на проекта е добре дошъл. •

Електронно гражданско неподчинение*

Информационните технологии в организирането на масови протести имат вече дълга история

Сред най-ярките "хактивисти" (от хакер+активист) са групата художници и теоретици "Electronic Disturbance Theater" ("Електронен театър за размирици") или (EDT), проповядващи електронно гражданско неподчинение в Мрежата. По мнение на EDT, "улиците са мъртви", затова за активизмът няма друг изход освен да се прехвърли в Мрежата.

В Америка концепцията "Electronic Civil Disobedience" – "електронно гражданско неподчинение" – включва различни типове блокади на информационния трафик. Теоретиците от "Critical Art Ensemble" ги различават като *softcore* и *hardcore*, или "по-меки" и "по-твърди". Типичен пример за "меки" са "електронните седящи стачки". Рикардо Домингес разработва програма за презареждане на даден сайт през няколко секунди, което при наличие на достатъчни мощности може да "забие" сървъра. "Твърдите" действия включват блокада на вътрешните комуникации, блокада на базата данни, повреда на маршрутизаторите, а също и такива преки "хактивистски" действия, като разбиване на

корпоративни сайтове, експроприация на пари чрез кредитни карти или публикация на банкови тайни и други "хакнати" данни в интернет като обществено достояние.

Докато трае конференцията на Републиканската партия, редица партийни сайтове са подложени на многочислени "електронни седящи стачки". Сайтът на ултраконсервативната организация "ProtestWarrior" е скрит, преработен, персонални сведения за нейните лидери, включително и домашните им телефони са разпратени до активисти, а от сметки на проправителствени медийни корпорации са похитени 2600 долара. Хактивистите превеждат тези пари по сметки на хуманитарни организации. Участието на хактивисти в хакерското движение придава на хакерството политическо звучене и по-голяма интелектуална сила. Уличният активизъм, на свой ред, получава действителен инструмент, често превъзхождащ по сила и въздействие физическия активизъм. Дейността на хактивистите е проект на мислещи, технически грамотни граждани в епохата на неолиберализма.

"Други" хактивизми

През 1998 г. EDT провежда виртуални демонстрации в подкрепа на мексиканските сапа-

тисти на интернет-страниците на Пентагона, Франкфуртската фондова борса, президента на Мексико Ернесто Седильо и Учебния център на Американската армия.

EDT не е единственият "мрежов" творчески колектив. Групата "The Yes Men" деконструира идеологията на глобализацията, като пародира официалните интернет страници на Световния икономически форум. Друга група, наричаща се "The Bureau of Inverse Technology" ("Бюро за инверсни технологии"), се включва в предаванията на ню-йоркското обществено радио, за да предава своите радикални съобщения. По време на една от последните срещи на капиталистическия елит, групата хакери "Virtual Monkeywrench" ("Виртуален гаечен ключ") успя да копира от интернет-страниците на Световния икономически форум конфиденциален списък, съдържащ телефони, номера на кредитни карти и друга поверителна информация за 27 000 участници, включително Бил Клинтън и Ясер Арафат.

За протестите в хода на предизборната кампания в САЩ беше разработено ново, съвършено демократично решение под названието "текст-моб" – прост и удобен способ за едновременно разпращане на SMS до много хора. "Текст-

Рикардо Домингес

моб" се появи на бял свят благодарение на активистите от колектива "Институт за приложна автономия" (www.appliedautonomy.com). Технологията за първи път целенасочено се създава за протести, а не се преработва от вече готов продукт.

Въдворяването в музея

За разлика от много други хактивистски групи, дейността на EDT се приема и като политически активизъм, и като художествена изява. EDT участват в много изложби и фестивали на новите медии. Членовете на групата изнасят доклади и лекции на конференции, в музеи и университети. Според Домингес те са преди всичко художници, а техните

проекти – продължение на естетиката на радикалното изкуство. Мнозина от участниците в EDT още преди началото на своята активност в Мрежата са били известни художници и изкуствоведи.

Днес визуалното изкуство агресивно се въдворява в музея. Интернет изкуствата се "курурат" в художествени галерии и музеи. Препарирането притъпява политическото звучене даже и на хактивизма. Възможно е това "окачване" скоро да превърне дори най-радикалните експонати в "предмет на желание". •

Евгени Фикс

* печата се със съкращения – пълния текст можете да прочетете в:

bulgaria.indymedia.org

Роботизация на подривната дейност

Интервю с Джон Хенри – Институт за приложна автономия

Джон Хенри е псевдоним на един от представителите на "Института по приложна автономия" (виж горната статия) – анонимен колектив на артисти и инженери, развиващи технологии за подкрепа на критическия диалог. Членовете на колектива изхождат от виждането, че ако бъде затворено в музеите, политически ангажираното изкуство така и не достига до най-важната си публика. Изходът? Социално ангажираното изкуство да излезе на улицата!

Джон Хенри даде специално интервю за Индимедия България.

Индимедия: Защо анонимен, защо автономен?

Джон Хенри: Причината да бъдем анонимни е защото искаме да задържим вниманието не към личностите ни, а към проблемите които поставяме.

И: Какъв е смисълът на вашата дейност? Кога започнахте?

Дж. Х.: През 1998 г. се събрахме група артисти, активисти и инженери. Целта ни беше да разработим технология, която да политизира начина по който се разработват новите технологии в САЩ и да се противопоставим на обичайната употреба на технологиите – за военни цели например.

В академичния свят на САЩ технологиите се развиват предимно, за да служат на военните и ние искаме да създадем алтернатива на това. Особено като се има предвид, че полицията използва военни техно-

логии при сблъсъците на улицата. След Сиагъл '99 улицата се превърна в бойно поле и ние започнахме с разработването на стратегии, които да помагат на протестиращите – средства за комуникации, за преодоляване на бариерите...

И: Използвахте ли вашите роботи и софтуер на демонстрациите в Сиагъл през 1999?

Дж. Х.: Точно тогава не бяхме там. Но в последвалите демонстрации – например при двете големи конференции – на Демократическата и на Републиканската партия – започнахме проект, който се казва "Текстмоб" – софтуер за съобщения по мобилни телефони, които да позволят на огромна група хора в едно и също време да бъдат предупредени за опасности – това позволи на организаторите да насочват потоци от протестиращи хора по най-добрия начин, за да успеят протестът.

И: Да поговорим за този симпатичен робот, който може да върши работа, която е почти обречена?

Дж. Х.: Ние го наричаме Малък брат. Той изглежда почти като човече – има очи, ръчички, крачета. Работи като активист, който раздава на улицата пропагандна литература или листовки. Направихме го защото повечето хора, които взимат материали за протестни акции например всъщност са склонни да се съгласят с каузата на активистите. А другите, които не ги одобряват, никога няма

да прочетат написаното просто защото са отблъснати от външния вид на активистите – хипита или просто различни... Те ги избягват, минават на друга тротоар. Оказа се, че този проблем се преодолява с Малкия брат – симпатичен, привлекателен направо робот, от когото хората с голяма радост взимат листовки.

И: Каква е идеята за проекта ви срещу камерите на улицата?

Дж. Х.: Това е нашият проект "Виждам". Решихме да направим карта на местата, където има камери. Във всеки един момент може да знаеш има ли наблюдаващи камери около теб или не.

И: В България много хора мислят, че камерите на улицата пазят от престъпността. Така ли е ако гледаме американския опит?

Дж. Х.: Това продава камерите на градовете – аргументът, че камерите защитават хората от престъпност. Но когато направихме картата на местата на камерите установихме, че те не пазят хората – те пазят собствеността. Най-малко камери има в районите с висока престъпност. Няма камери в тъмните паркове, в бедните квартали – най-много камери има във финансовия квартал на Ню Йорк. Така установихме, че наблюдаващите камери пазят не хората, а собствеността и много малко помагат за защита от престъпността на улицата, на която човек може да стане жертва.

И: Каква е идеята за проекта ви за устройство което да лови камерите?

Дж. Х.: Всъщност то пази човека от машината. Всеки човек има правото да не бъде обект на наблюдение. Много хора вярват, че следенето ги пази, особено след 11 септември, когато стана много трудно да се води критичен разговор. Хората искат да се чувстват сигурни и с камери те се чувстват така. Те не се замислят дали наистина камерите пазят тях или пазят нещо друго... Работата е там, че хората всъщност не контролират начина на употреба на тези камери, които охраняват обществени пространства. С този проект искаме да предизвикаме диа-

просто забава, детска игра, изкуство?

Дж. Х.: С роботите писачи на графити с висока скорост научихме някои интересни неща. Например, че с тези роботи избягваме неприятностите. Хората – даже и полиците се отнасят по-добре с роботи, отколкото с протестиращи хора. Предполагаме и се оказахме прави, че с тези творения на високата технология посланията ни в очите на хората придобиват повече авторитет. Разбрахме, че така и други хора могат да бъдат въвлечени в писането на графити. Те самите никога не биха го правили – бизнесмени, даже и консервативни хора. Защото в САЩ човек може да бъде арестуван за графити и е логично, че голяма част от хората не искат да виждат себе си като потенциални престъпници. Това не означава, че не биха се включили в кампания, ако черната работа се върши от работи. Това е интересно и от психологическа гледна точка. Предполага се, че до 2015 година 1/3 от сухопътните войски на Америка трябва да бъде заместена от работи за опасните неща. Агенцията, която се занимава с разработването на най-авангардните военни технологии в Щатите, всъщност работи по създаването на нови бойни роботи. Това е голямото предизвикателство пред армията, за да не се дават човешки жертви. Агенцията прави състезание в пустинята между подобни машини – всъщност бойни

Малкият брат

лог и сериозното поставяне на темата за сигурността, с която много се злоупотребява.

И: Писачът на Графити и Уличния писач – още две машини създадени от вас за политическа пропаганда и за писане на лозунги. Това пък защо е важно според вас, защо не е

Роботизация на...

продължение от страница 5

машини за убиване. През октомври ще бъде второто такова състезание наречено „Голямото предизвикателство“ и ние мислим, че е важно да реагираме и да поставим важни политически въпроси около тази надпревара. Това състезание съвсем не е забавно, тези машини се готвят за бойното поле и са създадени, за да убиват хора. Затова ние направихме нашата машина – голям робот, който пише графити по улиците – пратихме го на това състезание и всъщност той изписа върху полето първото правило на роботиката, създадено от Айзък Азимов – то гласи: „Роботът не трябва да убива“. Знаехме, че инженерите, които работят за военните, са чели научна фантастика и ще разберат посланието. И това се случи.

И: Какво работите? Как си изкарвате прехраната? Разбирам, че проектите, които правите, финансирате сами?

Дж. Х.: Разбира се, че няма пари за проекти като нашите, особено пък в Америка. Всички имаме нормални професии, работим като останалите. И правим тези проекти за изкуство и политика извън основните си работни места. Аз съм учител.

И: Имате ли проблеми с властите заради вашата арт-политическа активност в САЩ в момента и след 11 септември?

Дж. Х.: Един от моите колеги, Стив Къртц, който работи в т. нар. „Ансамбъл за критично изкуство“ (АКИ) има сериоз-

ни проблеми в момента. АКИ се опита да предизвика сериозна дискусия върху употребата на биотехнологии в хранителната промишленост – дебат върху генно-модифицираните храни. Те правят същото с биотехнологиите, което ние правим с роботиката – опитваме се да преосмислим употребата на технокорпорациите и да говорим за употреба на технологии и упражняване на власт.

Стив Къртц имаше лабора-

Писачът на графити

тория за биотехнологични опити – правеше проекти. Преди около година съпругата му почина от сърдечен удар и започна една направо кафкианска история. Лекарите, които той вика, виждат в къщата му лабораторията. Те викат полиция. Полицията вика ФБР. ФБР викат антитерористичните отряди. И изведнъж домът на Стив е обкръжен от хора с особен вид костюми. Всичко от дома му е конфискувано. Взимат компютрите, проследяват електронната му поща, цялата му кореспонденция, от книгите му, като особено опасна литература, са иззели Лакан и Бо-

дрийр, конфискуват трупа на жена му, очаквайки да открият кой знае какви биологични оръжия... За голямо тяхно съжаление аутопсиите потвърждават само сърдечен удар. Опитват се да го уличат в биотероризъм, но не могат, защото просто там не е имало нищо опасно. Въпреки това е повдигнато обвинение за нещо странично, което винаги е възможно, ако цялата машина на ФБР излезе срещу теб. Всичко това има отношение единствено и основно към неговите политически възгледи, които бяха публично известни. Той критикуваше официалната политика. Много подобни групи критично настроени хора и интелектуалци се ангажираха с неговата защита, за да съберат пари за адвокат. Това е всичко в Америка. Много е скъпо. Очаква се това дело да струва 300 000 долара и даже да се докаже, че той е невинен, пак ще струва толкова.

И: Значи политическият арт-активизъм е всъщност доста рискована дейност. Защо обаче е важен според вас?

Дж. Х.: Не мога да си представя да върша друго. Все повече се мълчи по съществени неща в обществото ни. Мисля, че е важно хората да се опитват да поставят критични въпроси, да говорят, а не да се страхуват и да мълчат. Наистина има риск, но това показва за пореден път и защо си струва да го правим. •

Индимедия България

Спрете депортирането!

Стига потъпкване на човешки права, стига лагери за бежанци!

Този призив е част от инициативата „Лагер без граници“ за съпротива срещу границите и депортиранията. Тя ще се проведе в края на август в България и Гърция и ще включва редица акции, които ще отразим в следващия брой.

Когато хората от Африка, Азия или Латинска Америка дойдохме за пръв път в Европа, бяхме докарани като роби, и мнозина от нас бяха буквално поставени в човешки зоопаркове, където европейците можеха да видят как тези екзотични и свирепи животни изглеждат и се обличат. В нашите отечества по целия свят загинаха милиони поради колониалната експанзия и експлоатацията на собствените им ресурси и труд. Бързо бяха забравени неоколониалните господари и търговци на роби, известни също и като наши политически водачи, за да може да продължи да работи капиталистическата машина. Днес тази действителност не е много по-различна. Нашите страни останаха също толкова колонизирани и експлоатирани колкото и преди: продължават да ни гледат отвисоко, защото сме поставени в лагери, където няма как да се интегрираме в обществото и да работим достойно. Лицето на днешния свят е бруталният неолиберален модел и неговите рожби – центровете за депортиране и

арести. Безбройните затвори за депортиране във всяка една страна са просто израз на упадъка на неоколониалната власт, която не направи нищо повече от издигането на празни лозунги с обещания за свобода, справедливост и демокрация. И все пак тези кухи и послания успяха да разкрият измамата зад уж предлаганата помощ и добра воля: терор, глад и несправедливост! Расизмът и репресиите се увеличават, камшикът на полицията продължава да ограничава нашата свобода на придвижване. Дори в нашите собствени страни местните полицейски сили получават европейски финансови помощи, за да потискат желанието на народите за справедливост. Ако ние успяваме да се преборим някак с все по-твърдия и брутален граничен контрол на Крепостта Евпора, незабавно ни обявяват за терористи и престъпници и нашето депортиране се урежда дори преди да изяснят кои наистина сме ние. Тази несправедливост няма да се победи, докато европейецът вижда в бежанеца просто човек, на когото трябва да се помогне. Тежестта на тиранията е на гърба на мнозинството от хората в света и тази помощ остава елементарен, празен жест, точно като техните лозунги за свобода, справедливост и демокрация. Нека бъде ясно,

че този символичен ботуш е върху нашите гърбове, той е действителността на нашите съдби в днешния свят, където няколко страни, шепа богаташи и мощни корпорации се опитват да контролират богатството (човешко и материално) на цялата планета. Без значение къде сме, винаги когато се опитваме да живеем приличен живот, да храним своите семейства, да се образуваме или дори да се борим за правото за живот, ние сме инкриминирани, затваряни и изпращани на смърт (било чрез глад или репресии) от обществата, които допринасят за нашето съществуване и страдания, причинени от тяхната алчност и икономическа намеса. Бюрократичната машина на тиранията и несправедливостта продължава да работи безспирно и да ни счита за хора без лице и права. Те просто искат да станем предмети – неподвижни, изолирани и безгласни.

Българските власти трябва да бъдат държани отговорни за последствията от тези депортирания и заплахи за депортиране, които често водят до затваряне, гонения, мъчения или смърт на депортираните в страните, от които идват.

Когато ни депортират, нас ни връщат в същията опустошени земи. Също както в на-

продължава на страница 7

Културна диверсия

Смушване на рекламните „послания“

Culture Jamming е обобщаващо наименование на умишлени намеси в рекламните послания. Културните заглушители имат за цел да блокират и неутрализират посланието на рекламната или чрез намесата си да създадат ново послание, което е обратно на първоначалното и така да навредят на корпорацията.

Създаването на културни заглушители се явява част от по-широко движение, стремящо се към промяна на обществените отношения в съвременния свят, епицентър на който е Америка – страната, в която корпорациите поставят в центъра на вниманието илюзорни образи. Консуматорската култура на една огромна продуктово-търговска нация, основна цел на която се явява създаването и потреблението на стоки. Там се раждат, за да работят безспирно и да потребяват до смърт.

Терминът culture jamming е бил използван за пръв път от групата за аудио-колажи Negativland за обозначаване на културни диверсии в областта на външната реклама и другите средства за масова информация. В албума „Jamson '84“ участник от групата с артистична сериозност отбелязва, че „влианието на информационното пространство, в което ние съществуваме, върху нашия душевен свят става все по-забележимо, но някои от нас оказват съпротива... Уме-

ло преработен рекламен щит... насочва общественото мнение към осмисляне на истинските цели на корпорациите (скритите стратегии на рекламоделера). Студиото на създателите на културни заглушители е навсякъде и никъде – това е целият свят.“

Създателите на културни заглушители използват съществуващите средства за масова информация, за да осъществят деконструкция на техните съобщения и критика на техните автори с помощта на същите тези информационни канали. Създаването на културни заглушители обединява такива видове дейности като подривна комуникация, хактивизъм и тактически информационен протест. Уеб-сайтът adbusters.org съдържа информация за това как може да се осъществяват подривни послания, а също така пропагандира и своя „Ден без пазаруване“ и антибрендовите кецове „Блекспот“.

Тази семиотична партизанска война е предвидил и Умберто Еко. „У получателя на съобщения остава само една степен на свобода: свободата да ги прочете по-друг начин. На мен ми се иска някак да подтикна обществото да се отнася критично към получаваната информация и да допуска множество на нейните интерпретации“, отбелязва писателят. •

<http://billboardliberation.com>

<http://www.adbusters.org>

<http://www.stencilrevolution.com>

БЪДЕЩЕТО ИСКА

ДА МУ ОБЪРНЕШ ВНИМАНИЕ

Корупцията

Река бистра не приижда.
(Народна мъдрост)

В неуталожената ни сегашност, меко казано вместо „сред мътилката на делника“, се изтипосва името ѝ с главна буква и членувано, сякаш я познаваме отколе. Но коя е тя, вездесъщата Корупция, която събаря тронове, въздига лумпени, ошашавява тълпите? Уж няма изход, а са оставени вратички, през които се промушват слонове, едва се мерзелят процеди, в които пропадат океани. Публично е заклеймена, скрито ѝ се възхищават или най-малкото се съобразяват с нея. Неотменима и във фолклора: „Парица царица! Наведена главица не умува, а си цица.“ „Да бъркаш в меда и да не си обличеш пръстите“, което е аналогично с: „Кой душа си не продава, той имотен не става.“ Тъждествено с: „Не се ли изцапаш, няма да се налапаш“. Та до вулгарното в циганска оперета за хайдук Киро: „Без файда не се предавам!“ Валмото така е заплетено, че и с удари на сабля дипленица не ще се разсека Гордиевите възли, всичко е навързано и пресукано до безкрай.

На помощ – перпетууммобилистите, но те са мъжки момчета и категорично отсичат: „Ако има влудяване по-голямо от нашето, Корупцията бие всички рекорди! Тук ние сме пас. Може би вечни-

развалям, развързвавам, подкупвам. От същия корен е Корупция (лат. *corruptio*) – поквара, подкупничество на обществени дейци и държавни служители. Тук някъде речникарите (лексикографите) са си измили ръцете и облекчено са въздъхнали: „Ха сега да ви видим!“. Чуден изход – да ти падне тиква връз главата заради разрешение на проблемите от ранга на Нютон, но не би. В каданс се превъртат кадри: рекет, подкуп, изнудване, лобирание, натиск, увреждане, рушвет (Без привет рушвет за арабия с балтия) изпреварване, наддаване, най-общо казано – игрички. Но и тук равнища: долу – през пръстите за назидание на тълпата, най-високо – тактическо изкуство, отразено и в пресата.

Пари и власт! Без тях за никъде!

Кой от кого зачева и как се пръкват последствията е въпрос на въпросите. Отговорите са банални: за мене като посредник, за тъмната стаичка (без чадър не става), за тебе, който си затваря очите; и отново – за тъмната стаичка задължително, за мен естествено, на теб... нали ме разбираш, другия път. Най-преките пътища са обиколните.

Погледнато трезво, явлението си е чисто анархистично, да сринем държавата. Подразбира се за наша изгода. Да, ама сме държавни служители? Това противо-

Какво няма да има при анархизма

През месец юни т.г. се проведоха избори за депутати в новото обикновено Народно събрание. Участваха 22 партии и коалиции с надеждата да спечелят, колкото се може повече места. За целта не се пестиха обещания да направят живота от хубав по-хубав. Прибягваха даже до божията помощ, като правеха молебни по църкви и манастири, и ангажираха светии и светци.

С една дума, обещаваха след изборите да направят страната ни райска градина. Да потече мед и масло.

Ние пък искаме да покажем на нашите читатели, какво няма да има в едно бъдещо анархистично общество, когато без божия помощ се установи такава.

- Няма да има експлоатация на човк от човека.
- Няма да има безработица, глад и мизерия.
- Няма да има кражби, обири и убийства.
- Няма да има фалшификации.
- Няма да има проституция и наркотици.
- Няма да има лъжи и измами.
- Няма да има просия.
- Няма да има търговия с деца.

- Няма да има търговия с органи.
- Няма да има дискриминация.
- Няма да има паразити.
- Няма да има бездомни.
- Няма да има господари и роби.
- Няма да има завист, подлост, лицемерие, мошеничество, демагогия, злоба, алчност, лакомия, хазарт, жестокост.
- Няма да има браконьерство и контрабанда.
- Няма да има унищожаване на археологически ценности и иманярство.
- Няма да има екологическо замърсяване, унищожаване на прородата.
- Няма да има войни, разрушения, тероризъм.
- Няма да има капитали и частна собственост (не лична, а частна).
- Няма да има правителства, парламенти, армии, съдии и прокурори, и адвокати, разбира се.

И всичко това, защото организацията на обществото ще бъде построена на други принципи – без власт и господари, които са главната причина за съществуването на горепосочените пороци. •

Г.Божилков

Тяхната демокрация

1 Ако вие одобрявате принципа на представителното управление, то когато представителната/демократична държава обявява война, вие трябва да приемете и най-лошия възможен сценарий – за цивилни жертви, включително собствената ви смърт, защото самите вие сте представлявани чрез решението на държавата.

2 След като война, изключваща цивилни жертви, е невъзможна, хората са държавата и хората са отговорни за нейните действия. Следователно приемането на правилата на войната е атака към демократичността на държавата, респективно към хората.

3 Това не са просто „проблеми“ с представителността и демократичната държава, това доказва, че представителността не върши това, в което ни убеждава. Тоест, това е лъжа.

4 Ако мисълта за война, в която вражеска държава бомбардира американски, английски или български граждани, ви безпокои, тогава вие трябва да признаете, че не вярвате в съществуването на „демократия“ в която „вашият глас се зачита“, тъй като тази мисъл вероятно безпокои мнозинството от вашите съграждани, но държавата ви въпреки това води война.

5 Терористите днес изповядват схващането, че държавата – това са хората и затова заслужават да бъдат наказани. Тези терористи са крайните идеолози на демократичната държава, което обяснява защо техните действия обикновено подсилват държавата.

6 Откритото дискутиране, диалогът, излъчването на различни мнения – всички тези неща са сами по себе си крайни цели за идеолозите на демокрацията; тези неща са техните идеали за постигане. Това е разговор с изчерпване. Да кажеш, „вашето мнение си е ваше, моето си е мое. И край. Това е въпросната демокрация.“ За щастие, те са прави. Демокрацията служи за прецизното прокаране на тази мъртва точка, този отказ на действие на аргумента, диалектиката в сократовото и материалистичното съзнание. Не всичко е вярно, но не всичко е еднакво лъжливо, не всичко притежава еднаква стойност или важност и единственият начин да подлагаме на изпитание всяко едно предложение е отрицанието, противоречието, оспорването.

7 „Сравнително добра“ буржоазна позиция, било то либерална или консервативна, няма. Няма „относителност“ в качествено определените категории. Ябълките не са по-добри от портокалите. •

no: http://www.geocities.com/kk_abacus.html

ят двигател е заложен в нейната неизчерпаема енергия!“ Два жокера с писатели фантасти и откриватели на нови светове... Пълно мълчание, глъхнещо повече от торнадо. Сега накъде? Нишки много, но мигом се сплитат на възли, от там на кълбо, кълбото в кълбо... до „Хей тамо лодка“. Близко до ума: Корупцията е вечно раждаща и прераждаща се. Кое е яйцето и кое кокошката? Видимо и незримо са така замотани в нея, че ни мрак, ни просвет се долавят. Винаги я има и когато се налага, я няма, като паузата, като нулата с безброй измерения.

Най-добрият изход е в безизходицата!

Така и така нищо не губим, поне да си поиграем на криеница заради катарзисното заплуване: „Пу, ти гониш!“. В тъмното, не че някого плашим, ами да се обнадеем от провикванията си. Заслужаваме си го. Корумпирам иде от латинското *corrumpere*, сиреч покварявам,

речие да си го решават в казуси рутинирани философи в диспути. На бай ти Ганя тия не минават, умрем за келипир! Дял от плячката! Щом държавата краде, аз още повече!

Остава ни като отпратка надеждата, че някъде, в някой си край имало дирижирана Корупция с ограничения от закона. Имало едно време... А сегашността врещи ли, крещи:

Да уловим неуловимото!

Кой ще хване за опашката Корупцията, камо ли да надникне под полата ѝ. Изпепелен е начаса.

В съседната детска градина мъдро подемат: „Хайде сега на колело, на колело!“... Колелото на живота ли? Дай път, за да не те прегазят.

Имало ли е, или не Корупция в дадени епохи?

Пауза. Мълчанието е толкова натоварено с трепети, че по-добре да се оклюмаме и заспим.

Все някога ще се пробудим. •

П. Вълков

Спрете депортирането!

продължава от страница 6

чалото на колониализма, днес няма и помен от така наречените европейски идеали за свобода и демокрация. Държат ни в клетки, в които не биха държали и своите кучета. Очакват „мъдро“ да приемем тази несправедливост и смирено да бъдем признателни за „великодушieto“. Очакват да хвалим САЩ и европейските правителства, Световната търговска организация, МВФ, Световната банка и НАТО за „опитите им да ни спасяват“ от бедността и нечовешките условия, които самите те ни наложили.

След векове колониална и капиталистическа експлоатация на нашите богатства и народи, след толкова кланета, диктаторски режими и изтезания, ние се борим в нашите страни и навсякъде другаде, за да сложим край на тази несправедливост веднъж завинаги! Все още сме тук, все още сме силни и имаме достойнство! В Германия, Франция, Италия, Нигерия,

Колумбия, Палестина, Каме-рун, Ирак, Перу, Иран, Того, Шри Ланка и много други места, без значение къде сме ние, нашата съпротива – наследена от толкова много поколения, които се бориха и загинаха за нашето освобождение, продължава и няма да бъде победени! Призоваваме всички бежанци, преселници и загрижените за съдбата на тези хора да дойдат, за да демонстрираме заедно, че друг свят е възможен и че солидарност, справедливост, братство и свобода са нещо повече от обикновени думи и празни лозунги за разлика от посланията на властта, които не са нищо повече от маскирани лъжи! Всеки пръст от нашите ръце е слаб и може да бъде пречупен, но не и ако пръстите са свити в здравия юмрук на съпротивата!

Да спрем депортиранията! Депортирането е нарушение на човешките права и това го прави престъпление. •

Хардкор щастие

Интервю с Аца от Хитмен, специално за „Свободна мисъл“

Помните ли предишния път като свирехте в София си говорехме за балканските традиции в Хардкор музиката? Има ли с какво бащите на Хардкора – Агностик фронт – да учудят нашите дълбоко агностични балкански души?

– Като цяло май няма. Посланието ни е общо – ние сме хардкор хора, независимо дали в Америка, или тук. Посланието е за приятелство, единство, уважение – такива работи. И това чувство си е важно тук на Балканите. Агностик фронт определено е оказал огромно влияние върху нас. И е чудесно, че са тук.

Доколко политическите послания са важни за Хардкор музиката?

– Определено са важни. Когато ние почнахме да правим Хардкор в Югославия, беше много лошо: Милошевич беше на власт. После по време на протестите в Белград през 1996-97 ние бяхме в епицентъра с нашата музика. Демонстрирахме на улицата срещу Милошевич и неговото правителство – тогава наистина това беше адски важно. После и много други групи разбраха, че смисълът е да се казват истинските неща, защото само промяната на политическата ситуация и свалянето на Милошевич не е всичко. Не може да се спи... Припомням, октомври 2000 г. когато свалихме правителството – и направихме следващата стъпка – към ДЕМОКРАЦИЯ...

Демокрацията? Вярвате ли в нея?

– Точно затова съм ироничен – ако ще въпрос на вяра, каква е разликата с комунизма? А! Това е просто дума като останалите. Старата дума комунизъм, например, да не би богатите да не ставаха още по-богати тогава, а бедните – още по-бедни. Това е проблемът!

Какво е усещането за щастие в Хардкора? Виждам как-

во значи гняв, какво значи яд, а щастие как изглежда?

– Щастие! Усещането за щастие е в това, което става тук и което ставаше вчера в Белград – положителната енергия... Близкият контакт между групата и хората, да бъдеш загрижен за другия, да го хванеш когато пада... или когато се хвърля от сцената, да сме заедно... това е щастие.

И в същото време да изразяваш агресията. Отстраняване ли на битка?

– Да, знам, това хората, които не го знаят отвътре, казват, че отстраняване изглежда агресивно! Обаче, ако се чуят текстовете, ако погледнат малко повнимателно ще видят, че това не е бой, не е битка, а подкрепа... Моят тъст и тъщата ми даже си промениха отношението към това което правя когато го видяха отблизо. •

29.03. 2005 София

АНАРХО радиопредаване ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Всяка събота от 16:00 до 17:00 по Радио NET на честота 106.9 MHz в София.

Предаването може да се слуша и по интернет на адрес:

<http://yp.orbitel.fm/play.php?mount=/net>

Всеки, който иска да говори с водещите в студиото или да пита нещо, може да се обади на телефон: **400 90 90**

За връзка с авторите на предаването пишете на e-mail: predavane@abv.bg

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. "Свободна мисъл" следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитие на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС?	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хадживанов	3.50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една върваца - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Книгите може да купите от антикварната книжарница на пл. "Славейков" №7. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. "Република" №4.

АБОНАМЕНТ 2005

Свободна мисъл

Драги читатели,

Абонаментът за вестник "Свободна мисъл" МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 4,80 лв.; за 6 месеца - 2,40 лв.; за 3 месеца - 1,20 лв. Цена на един брой - 0,40 ст.

Каталожен номер 649

АНАРХО КАЛЕНДАР

„Свободата като основа, равенството като средство, братството като цел.“

Рикардо Мела

- На **02.08.1903** г. избухва Илинденското въстание.
- На **04.08.1889** г. в с. Микре, Ловешко е роден легендарният анархист Васил Стоянов Попов (Героя).
- На **06.08.1811** г. е премахнато крепостничеството в Испания.
- На **09.08.1965** г. в град Дупница умира анархистът Христо Манолов Кацаров (Заяков), един от стълбовете на анархизма в дупнишко, минал през фашистки и болшевишки концлагери.
- На **10.08.1901** г. в Испания излиза безвластническият вестник „Космополит“.
- На **12.08.1925** г. умира испанският теоретик на безвластието Рикардо Мела.
- На **13.08.1895** г. в Дебелец е роден легендарният анархист от великотърновския край Петър Ангелов Мазнев (Даскала).
- На **14.08.1904** г. в Килифареве е родена анархистката Мариола Милкова Сиракова, участвала в юнското въстание в Плевен и анархистката чета "Братя Бълхови".
- На **15.08.1991** г. в гр. Перник умира анархистът Атанас Илиев Кисъев, прекарал дълги години в болшевишките затвори за убежденията си.
- На **15.08.1920** г. под редакцията на Георги Шейтанов излиза нелегалният вестник "Бунт".
- На **16.08.1894** г. в Лион, Франция е гилотиниран безвластникът Казерио.
- На **17.08.1918** г. Г. Шейтанов публикува във вестник "Всемирная революция", бр. 11, статията си „Към българите в Русия“.
- На **18.08.1776** г. е роден видният испански революционер Август Аргулео.
- На **19.08.1903** г. избухва Преображенското въстание и установява в продължение на 20 дни на анархистическа комуна.
- На **22.08.1927** г. в Масачузетс, САЩ са екзекутирани на електрически стол двамата италиански анархисти Никола Сако и Бартоломео Ванцети.
- На **22.08.1999** г. в гр. Радомир умира анархистът Костадин Илиев Захарин, прекарал дълги години във фашистките затвори и болшевишките концлагери.
- На **27.08.1903** г. в гр. Лясковец е роден анархистът Моско Атанасов Рашев.
- На **28.08.1988** г. умира анархистът Димитър Костадинов Недокланов, измъчван до инвалидност в болшевишките затвори.
- На **29.08.1919** г. в с. Траяново, Бургаско е роден анархистът проф. Пеню Николов Русев, редактор на редица анархистически издания.
- На **30.08.1828** г. е роден Лев Николаевич Толстой.

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК "СВОБОДНА МИСЪЛ"

Стефан Каишев, с. Мурсалево, Дупнишко 5 лв.
Георги Константинов, гр. София 50 лв.
Александър Ванчев, гр. София 20 лв.
Петко Кърпаров, гр. София 15 лв.

Банкови сметки:

За български левове: 200 826 141 010 047 310
В USD: 200 826 141 110 047 314
В Евро: 200 826 141 0 047 315

ТБ ОББ АД клон Перник,

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник "Свободна мисъл" не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници - 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86; Хр. Велинов 0335/32 00;
Г. Божилов 07178/30 45; Г. Константинов 02/73 99-88

ЗА КОНТАКТИ С АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:

e-mail: aresistance@riseup.net, afront2003@yahoo.com

Адрес на редакцията:

София, ж. к. "Надежда", пощ. клон 1220, пощ. кутия 59
Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**

Отг. редактор Г. Божилов

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“

Печат: „Унискорп“ ООД